

ELDSVÅDAN PÅ HISINGEN

År 1890

Hisingsbron omkring 1880-talet

Carlotta / GhmD:9816

Den 24 maj inträffade den största eldsvådan sedan Göteborgs brandkår ombildades 1872.

Hisingsbron blev här en bidragande faktor med en broöppning, vilket hindrade brandkåren att komma över till Hisingen i tid.

Brandkåren kom efter denna brand att stå inför nya tider.

I följande tidningsartiklar beskrivs händelsen.

P. S.

En större eldsvåda

har i dag middagstiden utbrutit å Hisingen.

Elden uppstod strax före kl. 2 i ett mindre hus på venstra sidan om vägen som leder från Hisingsbron, spred sig derifrån till hr Alfred Jonssons brädupplag och närbelägna boningshus, hvilket när detta skrives är i det närmaste nedbrunnet. Elden kastade sig sedemera öfver vägen till hr Frödings upplag, hvilket inom kort stod i full låga.

Flera hus och upplag äro hotade. Stadens samtliga sprutor hafva ditförts och äro i verksamhet för att hejda det rasande elementet. Elden fortfar ännu vid $\frac{1}{2}$ 4-tiden med oförminskad häftighet. Fyra barn sägas ha varit nära att innebrännas.

Hisingsbron har afstängts för all körtrafik, till stor förtret för hemåtvändande landtmän från Hisingen.

Elden rasar på ömse sidor om Hisingsvägen. Hrr Alfred Jonssons och Aug. Fröding & C:is stora trävaruupplag, det senare innehållande omkring 750 standard virke, hr Adolf Bratts upplag af antracitkol, flera hundra tons, samt alla byggnader på dessa platser hafva brunnit. Endast två hus närmast Hisingsbron qvarstå ännu, starkt hotade af elden, liksom de andra öster om vägen belägna virkesupplagen.

Byggmästaren Jönssons ångsåg har flera gånger antändts, och antagligen har elden å detta håll ännu vid 4-tiden icke nått sin begränsning.

En frisk vestlig vind blåser och främjar eldens spridning.

Tillgången på vatten och brandredskap från början otillräcklig.

Stadens stora ångspruta lär ej kommit i gång förr än $1\frac{1}{2}$ timma efter eldens utbrott.

Räddningsarbetet bedrifves med tillhjälp af en större kommendering från artilleriet.

En qvinna, som blifvit från sina sinnen af oro för sina barn, måste med våld afhållas från att springa in i lågorna.

Anblicken af det väldiga eldhafvet från elfvens södra strand är storartadt.

Vid half 5-tiden har elden från Ad. Bratts upplag spridt sig till E. Nilssons brädgård, som redan är till större delen tillspillogifven.

En afdelning artillerister arbeta här med ett par mindre sprutor, men kunna endast med yttersta möda hejda eldens spridning. Till slut få de dock hjälp genom slangar som utläggas från ångsprutan, hvilken är placerad vid sjelfva Hisingsbron, och nu går det bättre med eldens hejdande.

Vid 5-tiden ansågs eldens framfart vara begränsad. Men ännu då detta vid 7-tiden skrives rasar elden i de väldiga kol- och brädupplagen höger om vägen som leder från bron.

Men slangstrålarne från flodångsprutan och de tre andra handsprutorna kasta massor af vatten in i bland eldmassorna, så att man hoppas, att eftersläckningen snart, åtminstone i morgon förmiddag, skall vara afslutad.

Större delen af bron var å ömse sidor belamrad med räddade effekter, bestående af sängkläder, tallrikar och diverse andra saker.

Eftersläckningen anses vara temligen vacker. 200 artillerister voro utkommenderade. De voro mycket flitiga vid arbetet.

P. S.

En fruktansvärd eldsvåda

sköflar, när detta skrives, boningshus och brädgårdar vid Hisingsbrons bortre ända.

Torggatan böljar af en oafbruten ström människor, som ila åt brandstället till.

Ute på bron råder ett rörligt lif. Tjänstvilliga armar bringa i säkerhet husgeråd ur de brinnande eller hotade byggnaderna. Längs gångbanan är bron snart packad med möbler, bolster och gångkläder - en och annan har bärgat äfven syrénbuketterna, som skolat pryda hemmen under pingsthelgen.

Bortom denna rörliga scen bilda lågorna från brandstället en gulröd vägg med fladdrande tinnar, och därofvän breder sig en tät, svart rök. De brinnande brädstaplarna te sig som glödande spjälverk.

Kl. 3,15.

Vid 2-tiden stod byggmästare Jönsons trevåningshus af trä i full låga. Vid $\frac{1}{2}$ 3-tiden störtade murverk och skorstenar in.

Elden fattade i upplagen å Alfr. Jonssons brädgård, och gnistor yrde snart, burna af den friska vinden, öfver till de Frödingska brädupplagen på andra sidan vägen. Man började nu utrymma äfven husen vid brohufvudet.

Elden vann stund för stund ny fart trots ångsprutornas väldiga strålar och oförtrutet arbete vid de öfriga.

Kl. 3,30.

Klockan 3 har elden spridit sig till Ad. Bratts kolupplag, den nya Jönssonska ångsågen sköflas, Emil Nilssons såg likaledes. Skall elden kunna häjdas, gäller det att rifva en mängd brädstaplar. Ännu efter kl. 3 är dock ovisst, hvilken utsträckning elden skall få, huruvida man skall lyckas rädda båthusen eller ej.

För att biträda vid eldens dämpande och begränsning samt för ordningens upprätthållande ha utkommenderats 200 man af artilleriet.

Kl. 3,40.

Göteborgs roddklubbs båtar ha räddats; likaså Gymnastikklubbens.

- Ångsprutan kom sent till stället och för sent i gång, klagar man.

Artilleristerna arbeta käckt.

Landshöfding och polismästare äro till städes.

Trots alla ansträngningar torde dock samtliga på vänstra sidan om bron belägna byggnader och upplag bli lågornas rof. Däremot hoppas man kunna rädda Brobolagets hus.

_____

Göteborg.

Eldsvådan på Hisingen.

Denna eldsvåda, som i lördags förhärjande öfvergick en ganska stor terräng och bokstafliken jämnade med jorden boningshusen, trävaruupplagen m.m. som den angrep, var en bland de största som sedan längre tid timat härstädes.

Den uppkom, enligt hvad det säges, genom bristfällighet i en eldstad i gårdsbyggnaden till det stora, höga Jönssonska trähuset, som låg vid vägen i närheten af Kvillebäckbron. Detta styrkes ock däraf, att elden först varnades midt på husets vägg.

Inom kort antändes äfven det större huset och höljdes i lågor, liksom ock Alfred Johnsons närliggande brädgård samt det Nordlingska sillrökeriet omedelbart angrepos.

Väldiga rökmoln lägrade sig snart nog öfver norra delen af staden, och från alla håll strömmade folk till stället.

Den första sprutan från stadens brandkår, hvilken hastigt anlände, vardt uppehållen å bron, där ångaren "Union" just höll på att passera. Ångbåten, som just ej hade någon fart, skulle godt kunnat backa för att släppa sprutan öfver, men bekymrade sig ej därom, hvarför öppnandet af bron måste fortsättas.

Det dröjsmål, som sålunda uppstod, säg 5-10 minuter påstås ha varit ödesdigert för eldens omfattning, enär det förhärjande elementet fick tid att alltmer gripa omkring sig i det lätt brännbara trævirket.

Elden hotade att sprida sig vidare till Vielle Montagnes upplagsplats nedanför Alfred Johnsons brädgård, då lätteligen här befintliga byggnader, vid kajen liggande fartyg och med trä lastade pråmar kunde ha antänds samt jämväl Hisingsbron utsatts för den öfverhängande faran. Vinden låg dock härifrån.

För att förebygga, att elden åte sig vidare åt detta håll, placerades flodsprutan, som efter en god stund anlände, vid ifrågavarande farliga punkt. Det lyckades, efter riktiga kraftanstängningar, att här inskränka elden till de närmast boningshusen liggande brädstaplarna.

Å andra sidan vägen, där ännu ingen släckning kunde företagas af brist på sprutor och manskap, flögo gnistor och bränder från det brinnande Jönssonska huset in mellan de stora plank- och brädstaplarna i Frödingska brädgården. Med pytsar och andra primitiva släckningsredskap försökte frivillige här att hindra eldens spridning.

Detta visade sig snart omöjligt, ty mängden af flygande eldbränder var för stor. Brädstaplarna antändes på flere ställen på en gång och stodo snart i ljus låga, utvecklande en otrolig hetta.

Härefter antändes upp åt vägen efter hvart annat Ad. Bratt & C:is kollager och Emil Nilssons trävaruupplag, medan åt älfsidan den där belägna Jönssonska ångsågs- och kvarnbyggnaden starkt hotades.

Då vinden ett ögonblick kastade något mera åt älven till, drevs en massa gnistor och brinnande stycken bort öfver nämnda byggnad och nedföll på takets läsida, som antändes och genombrändes på flere ställen utefter hela sin längd. Hade elden här fått öfverhand, så hade Gymnastikföreningens båthus, som låg endast 17 fot därifrån, strukit med. Men gymnasterne, som voro rätt talrikt tillstades, lyckades här dämpa den hotande faran med assurancesprutor och pytsar, till dess hettan från de brinnande brädstaplarna i Frödingska brädgården antände den motsatta gafveln af ångsågen.

Faran var ni särdeles öfverhängande, men just då hade ångsprutan, som placerades vid ändan af Hisingsbron anländt, och tvänne slangledningarna utlades åt detta håll. Efter en stunds ifrigt arbete lyckades man bärga ångsågen, ehuru väl dess gafvel och tak svårt ramponerades.

Äfven den på andra sidan Kvillebäckskanalen liggande sågen och trävaruupplaget voro i stor fara att antändas af kringflygande eldflingor.

På att sätta en gräns för eldens vidare spridning ofvanför Nilssonska brädgården arbetade ett 50:tal man, Kvillebäckens mekaniska verkstads arbetspersonal, under ingenjör Sjöholms ledning. Man sökte upptaga en brandväg tvärs igenom upplaget, hvarjämte släckningen här bedrefs af sprutor och manskap från Lindholmen.

Från staden hade tillika utkommenderats två afdelningar artillerister. Käckt och duktigt ingrepp desse i rifningen af de höga trästaplarna, satte fart i arbetet vid pumpstängerna samt icke minst i bärgningen af bohag m.m.

Vid 4:tiden utbredde sig å ömse sidor af vägen ett formligt eldhaf, lågorna slog högt upp och digra rökmoln lägrade sig utöfver elfven. Lyckligtvis rådde endast lindrig blåst; men visst är, att om vinden legat åt motsatt håll, så hade de talrika fabriker, byggen och upplag, som ligga nedåt elfven, antagligen fått stryka med.

Först efter fem timmars arbete, eller vid 7:tiden, var man herre öfver elden.

Af byggnaderna kvarstodo endast skorstenspiporna. Det glödde och lågade i några af kolkögarne, och lämningarna efter brädstaplarna brunno ännu.

Men faran var ej längre af betydelse.

Artilleristyrkan, hvilken under kapten Treffenbergs befäl gjort ett godt dagsvärke, hemförlofvades, men brandmanskapet måste stanna kvar öfver natten för att hålla vakt.

* * *

Pingstdagen strömmade massor af folk till platsen. Sprutmanskapet, som arbetat hela natten, hade ännu på eftermiddagen att göra med släckning af kolkögarne. Flodsprutan, som uppgått i kanalen i Hisingsvassen på andra sidan brandstället, inslungade kraftiga vattenstrålar i dessa eldhärdar, och folk sysslade med att bortskaffa och utbreda en hög antracitkol, som ännu ej antändts.

Å upplagsplatserna, där trästaplarna varit upplagda, var marken som planerad och blott ett lätt grått asklager betecknade platsen, där de stått. Det stora Jönssonska ångsågs- och kvarnskjulet kunde man skåda in uti, i det att gafvelväggen, som vette åt elden, fått stryka med.

Å andra sidan vägen reste sig skorstenarna och murväcket efter de förintade byggnaderna, och där rökeriet stått sågos ugnarnes murytor med de genombrända järndörrarne hängande i gångjärnen. Och sullen sedan! Den låg högvis i långa rader, hvardera högen omsluten endast af järnbanden, som suttit omkring tunnorna - stafven hade brunnit upp.

Ju längre det skred fram på dagen, dess mer ökade sig åskådarnes antal, och brovakten hade fullt upp att göra med inkassering af kopparslantar, något som tog rundlig tid och vållade icke ringa trängsel vid passagen.

Ännu Annandagen måste sprutmanskapet göra tjänst. Trots det dåliga vädret, med kyla, storm och regn, utlockades äfven denna dag åskådare till stället.

* * *

Rörande försäkringsvärdena å de nedbrunna trävaruupplagen och husen ha vi erhållit följande uppgifter:

hrr Aug. Fröding & C:is trävarulager är försäkrad i Preussische National och svenska bolaget Fenix för tillsammans 80,000 kr;

hrr Alfr. Johansson & C:is trävarulager i North British and Meranil för 35,000 kr., i Skåne för 25,000 kr. och i svenska Fenix för 5,000 kr. eller tillsammans 65,000 kr.;

hr Emil Nilssons trävaruupplag för tillsammans 33,000 kr. däraf i svenska bolaget Fenix 20,000 kr., i Skandia 10,000 kr. och i Skåne (boningshus med lösöre å upplagsplatsen) 3,000 kronor.

Sillrökeriet med lager var försäkradt i Skandia för 9,000 kr.,

Jönssonska boningshusen i Länets Brandstods-bolag för 18,000 kronor.

Hr Adolfs Bratts kollager orsakades ej större skada än med omkr. 400 kr.

Jönssonska såg- och kvarnbyggnaden var ej försäkrad.

Ledsamt nog hade de många familjer, som bodde i Jönssonska lägenheterna, icke sina tillhörigheter assurerade, och de fattiga människorna förlorade nästan allt hvad de egde, ty mycket hann ej bärgas.

Af de i Jönssonska boningshusen boende personerna, något öfver 100 räddades alla, ehuru i sista stund. De hade i allmänhet ingen aning om den öfverhängande faran.

Med rysning måste man tänka på, hvad som skulle inträffat, därest olyckan hade inträffat på natten. Mycket sannolikt hade ett flertal då blifvit innebrända.

En sjuk kvinna bars ned från ett vindsrum, jämte sitt nyfödda barn strax innan hela huset stod i brand. Så ropades, att en gammal kvinna ännu var kvar där uppe.

Några unga män och en poliskonstapel rusade upp och genomsökte rummen, men funno ingen.

När de skulle ned, brann trappan; de räddade sig med att slå ut ett fönster i andra våningen och hoppade ner på marken.

Dess bättre befanns det sedermera, att kvinnan redan blifvit räddad.

I det större huset var en handelsbod, och här fortsattes kommersen en lång stund, under det att elden brann i knutarne, utan att man hade reda på faran.

Utan olyckshändelser aflopp dock icke eldsvådan. En brädgårdsarbetare, som hjälpte till på flodsprutans vattenbåt, drunknade, då den samma skulle bogseras upp till brandstället.

Vattenbåten skar nämligen under med fören och kantrade, så att alla ombordvarande kommo i vattnet, men lyckades med knapp nöd rädda sig med undantag af ofvannämde arbetare, hvars namn var Johan Emil Eriksson.

En artillerist erhöll ett svårt slag af en pitprops i ansiktet under arbetet med upprödjande af brandgata, och vid 12-tiden på natten måste en person, bokhållaren M. Holmström, bäras från brandstället i medvetslöst tillstånd, föranledt af öfveransträngning.

Den nu timade eldsvådan har gifvit anledning till åtskilliga betraktelser, rörande Göteborgs brandkårs förmåga att under närvarande förhållanden fylla sina ansvarsfulla uppgift. Denna eldsvåda var ett allvarsamt prof, och det kan näppeligen sägas, att profvet bestods på tillfredställande sätt.

För det första märktes en påfallande brist på ledning. Utan en fast och insiktsfull sådan förlamas så väl underbefälets som manskapets värksamhet. Ingen ledande vilja gjorde sig här gällande. Arbetet bedrefs planlöst, och det lär icke tagit ände på order och kontraorder.

Huruvida de åtgärder, som vidtogos, voro de riktiga, kunna vi ej inlåta oss att bedöma. Sakkunniga personer hafva emellertid äfven därutinnan mycket att anmärka.

För det andra senfärdigheten, särskildt i afseende å ångsprutornas ankomst. Flodsprutan kom först 3/4 å 1 timme efter eldens utbrott och vid 3:tiden den andra ångsprutan.

Dröjesmålet med den senare lär hafva kommit sig däraf, att instruktionen förbjuder, det båda ångsprutorna samtidigt föras utom stadsområdet annat än i yttersta nödfall.

Den förra åter - den i Haga stationerade ångsprutan, hvilken kan, vid behof, sättas ombord å en vid Barlastkajen liggande järnpråm - säges hafva fördröjts bl.a. af brist på för ögonblicket tillgängliga hästar. Uppför strömmen kan ock pråmen föras endast med sakta fart.

För det tredje var manskapet för fåtaligt. Till betjenande af sprutorna, till utläggning och skötsel af 10 slangar mötte å brandstället en styrka af - 9 man! Man hade icke flere att afvara, enär alltid ett antal brandkarlar måste finnas kvar å stationerna i staden.

Majornas station fick behålla sin besättning, medan stadens och Haga stationers ryckte ut.

För de båda ångsprutornas servering och skötsel togos sju man i anspråk.

För eldsvådor inom stadsområdet har man ju mera manskap att förfoga öfver, och staden är icke skyldig att öka sin styrka blott för grannkommunernas räkning.

Men äfven vid en eldsvåda i staden kan det bära så till, att manskap tryter.

I Norge skaffar man sig fullt tillräckligt och pålitligt manskap på ett ganska enkelt sätt. Man har där en öfivad reservstyrka, som får ersättning för timme eller ock visst belopp, för det den rycker ut vid larm eller årliga öfningar.

Ett annat sätt, som också brukas i broderlandet är arbetarne vid vattenledningen och andra stadens värk utgöra stadens brandmanskap.

Någon sådan anordning synes kunna vidtagas äfven hos oss, hvarigenom desse erhålla en välkommen ökning i sina inkomster och brandkåren en med de lokala förhållandena förtrogen förstärkning.

Eldsvådan i Annedal, vid hvilken en svår organisationsbrist - sedermera afhulpen - kom i dager, var en första varning.

Lördagens stora brand var en annan och ännu allvarligare maning att ej längre töfva med att bota på de brister och fel i vårt brandväsende, som nu framträda på än det ena än det andra sättet, framför allt i ledningen af det hela.

Denna behöfver allt för väl komma i andra händer - något som ju nu mera icke håller möter hinder.

Underbefälets och manskapets oförtrutna arbete och uthållighet under den långa och ansträngande tjänstgöringen förtjena stort erkännande.

* * *

Hisingsbron omkring 1880-talet

Carlotta / GhmD:10462

Den största eldsvåda, som sedan 1866 hemsökt vår stad, utbröt i lördags vid middagstiden å Hisingen i ett mindre hus på venstra sidan om vägen, som leder från Hisingsbron, samt spred sig derifrån med stor hastighet till herr Alfred Johnssons brädupplag och närbelägna boningshus, hvilka inom kort voro nedbrunna.

Elden kastade sig sedan öfver vägen till herr Aug. Fröding & C:s stora trävaruupplag, innehållande omkring 750 standard virke, och herr Adolf Bratts upplag till största delen antracitkol, utgörande flera hundra tons, samt alla på dessa platser belägna byggnader, hvilka samtliga blefvo lågornas rof.

Endast tvenne hus närmast bron samt de öster om vägen belägna virkesupplagen lyckades man med otroligt arbete rädda. Deremot blef hr E. Nilssons brädgård till största delen tillspillogifven. Ett i närheten af boningshuset befintligt större sillupplag förtärdes helt och hållet af elden.

Byggmästare Jönssons ångsåg, flere gånger antänd, lyckades man dock genom otroligt stora ansträngningar bevara temligen oskadad, hvaremot en herr Emil Nilsson tillhörig såg i grund förstördes.

Stadens samtliga sprutor anlände så snart sig göra lät till brandstället, men någon minskning af elden kunde dock icke märkas förrän stadens stora ångspruta väl hunnit till full verksamhet. Äfven flodsprutan bidrog i väsentlig mån till eldens dämpande. Hon sköttes nemligen på det outtröttligaste af särskildt dertill beordrade artillerister, hvilka till ett antal af 237 deltogo i släckningsarbetena.

Vid brandstället och på den åt staden belägna sidan af Hisingsbron hade en, snart sagdt, oöfverskådlig människomassa samlats. Vid bron var trängseln alldeles olidlig, och med största möda kunde poliskåren hindra människoskarorna att strömma öfver bron till sjelfva scenen för det storartadt hemska skådespelet, som vid 4-tiden på e.m. nådde sin höjdpunkt.

Lågorna upptornade sig högt mot himmelen och aftecknade sig skarpt mot de tjocka, mörka rökpelarne. På bron rådde den största rörelse och det verksammaste lif. Bord, stolar, sängar, soffor och för öfvrigt alla möjliga slags möbler och husgerådssaker släpades af de brinnande husens innevånare samt öfriga tienstvilliga personer ut på bron och ängarne.

En sorglig olyckshändelse inträffade äfven, i det att ett människolif blef spildt. Just då en person med båt skulle fara öfver med vatten till flodsprutans ångpanna, kantrade af okänd anledning båten, hvarvid ifrågavarande person råkade falla i vattnet och drunknade.

Tvenne barn hafva också blifvit illa skadade. Hela pingstdagen fortfor elden i de hr Bratt tillhöriga kolupplagen, och först i går på morgonen tycktes elden vara riktigt slocknad. Dock syntes i ruinerna af husen här och der enstaka smärre rökpelare.

Brandstället företer nu en hemsk anblick. Nakna, till hälften nedramlade murar och skorstenar resa sig ur askan, lemningar af dörrar och diverse husgeråd - samt andra saker ligga kringströdda här och der på vägar och bland askhögarne.

Omkring ett 40-tal familjer, utgörande vid pass 100 personer, till största delen fattigt folk, befinna sig nu utan hem, utan medel, alldeles utblottade, när de icke hade försäkrat den lilla egendom, de egde. Under de närmaste dagarne hafva dessa olyckliga blifvit inqvarterade här och der på Hisingen, och en del fingo tillbringa natten inom Löfströmska badinrättningen.

För närvarande äro sparbössor uppsatta vid bron till förmån för de brandskadade. En lycka i olyckan var dock, att elden icke utbrutit under den senare, starka stormen, ty då hade den säkerligen fått ett vida större omfång.

* * *

Brefkort från Hisingen.

Jag vill härmed för Breflådan måhända 100-tusentals läsare meddela något litet från den senaste branden pingstafton här på Hisingen, som ”märkligt nog” icke stått att läsa i någon af Göteborgstidningarne.

Poliskonstapeln Lamberg, som alltid vill vara så dugtig, ville naturligtvis äfven under branden vara dugtig, ehuru han icke i verkligheten blef duktigare än Göteborgs stads brandchef och öfriga brandbefäl (som visade sig komplett odugliga vid verklig eldsvåda), förutom det att han lade i dager den största liknöjdhet. Att han vid flera tillfällen uppträdde drucken, var väl icke så mycket att undra öfver, ty han kunde väl icke för en gång skull gå ifrån den gamla vanan.

Då t. ex. poliser från staden, artellerister och frivillige arbetare knogade flitigt med släckningsarbetet hela eftermiddagen och hela natten, behagade det Lamberg att då och då taga bondpermission samt kl. 10 alldeles försvinna. Vidare såg man honom pingstdagen på en krog på Torggatan i staden, tills han åtskilligt ”sned” lunkade till brandstället, fattade ett strålrör och sprutade i ruinerna. Efter en stund gaf han sina order: ”Stopp nu litet. Elden är släckt!”

Derpå gaf han släckningsarbetarne en sådan der aflöning som... Ja, få se, om han kan redovisa för dem.

Adolf Bratt & C:o, hvars arbetare ifrigt medverkade vid släckningen, blevo ganska frikostigt aflönade af firman samt trakterade med både mat och dryck, till stor heder för denne. Ingeniör Sjöholm var den som satte sig i spetsen för insamling åt de brandskadade, sedan han med heder deltagit i släckningsarbetet.

Nu en fråga till Göteborgs stads brandkår: Var det af oduglighet eller var det emedan Hisingen ligger på andra sidan Göteborg, som brandkåren visade sig så drumlig?

Brandskadade.

Kompletterande notiser

I ovanstående text nämndes att brandväsendet borde "komma i andra händer, - något som ju nu mera icke heller möter hinder".

Brandchef Lindé hade förvisso tankar på att dra sig tillbaka då branden inträffade, men tidpunkt var ännu inte bestämd.

(även om tidningen antog detta i början av april)

Brandchef Lindé lämnade in sin begäran om avsked, på grund av åldersskäl, efter storbranden på Hisingen.

Troligen bidrog allmänhetens svidande kritik och drätselkammarens synpunkter?

När då ny brandchef skulle tillsättas, beslutade stadens styrande att chefsbefattningen skulle bli yrkesmässig.

Den 9 september utsågs löjtnant Elof Tegnér till ny brandchef.

Brandchefsbe­fattningen. Vid an­sökningstidens utgång i lördags till den lediga brandchefsbe­fattningen för Göte­borg hade såsom sökande anmält sig löjtnanten vid Göta artilleriregemente Elof Tegnér, kaptenen vid Vermlands fältjägar­ekår, ledamoten af Krigsveten­skapsakademien Clæs Bratt, löjtnanten vid Vestgöta-Dals regemente Carl von Mentzer, kaptenen vid Norra skånska infanteriregementet C. A. Wahlquist, v. brandchefen härstädes And. Almström, befälhafvaren å ångaren »J. P. Dillberg» J. A. Tornérhielm och öfverbrandmästaren härstädes Joh. Heinemann.

Göteborgs-Posten
Den 1 september 1890

Brandväsendet. Sedan brandchefen, löjtnanten Oscar Lindhé, inlämnat sin ansökan om afsked från brandchefsbe­fattningen, har drätselkammaren hos stadsfullmäktige hemställt, att sökanden må erhålla pension ur stadskassan efter 2,700 kr. för år från och med månaden efter den, hvarunder afskedet beviljats.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning
den 8 april 1890

Rättelse.

Uppgiften i gårdagens tidning om brandchefs, löjtnant Lindhé, begäran om afsked från brandchefsbe­fattningen var så tillvida oriktig, att löjtnant Lindhés ansökan endast gällde att erhålla pension enligt vissa grunder, när han tager afsked.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning
den 9 april 1890

Brandchefsbe­fattningen i Göteborg.

Göteborg den 9 september. Till brand­chef i staden har drätselkammaren ut­sett löjtnanten vid Göta artillerirege­mente Elof Tegnér.

Olyckshändelsen med vattenbåten

följande är hämtade ur GHT den 31 maj

Olyckshändelsen med ångsprutans vattenbåt var i går föremål för undersökning i poliskammaren.

Det upplystes, att orsaken till båtens kantring ansågs vara att bogserbåten »Arthur» gått med för stor fart. Bogserbåtens befälhafvare sade sig ej hafva gått med mera än nödig styrfart, hvarjämte torde böra påpekas, att vattenbåten saknade slingerskott, hvarföre vattnet i båten, vid den ringaste öfverhalning, rusade åt det håll den lutade och natufligtvis gjorde möjligheten af kantring ännu större.

Ombord å »Arthur» funnos lifbärgare, men dessa blefvo ej använda. För hörande af »Arthurs» besättning uppsköts målet.

Den omkomne mannen var ej engagerad af brandkåren utan hade frivilligt medföljt å vattenbåten.

Funnet lik. Liket efter den vid kantringen af brandkårens vattenbåt drunknade arbetskarlen Eriksson hittades i går flytande i vattnet i närheten af Elfsborgs fästning samt uppfördes till stadens bårhus.

Eriksson, hittades den 10 juni (GHT 11/6)

Hisingsbron omkring 1880-talet

Carlotta / Fotou.nr:0:834